

N:o 111.

Af herr **O. Erickson** i Bjersby, *angående rätt för rust- och rotehållare att förfoga öfver de soldattorp, som på grund af kungörelsen den 2 december 1892 icke äro till soldater upplåtna.*

Genom nådiga kungörelsen den 2 december 1892 angående ändring i gällande bestämmelser beträffande soldatkontrakten vid indelta armén har Kongl. Maj:t med Riksdagen funnit godt medgifva den ändring i gällande bestämmelser i afseende å soldatkontrakten, att rote- och rusthållare äfven i de landskap, der sådant nu ej är medgifvet, må vara oförhindrade att mot ersättning i legan, hemkallet eller den kontanta lönen till soldat upplåta allenast torp med kåltäppa eller planteringsland eller ock till soldat utgifva allenast kontant lega och lön, dock med rättighet för soldaten, att efter ett år, räknadt från näst efter derom gjord framställning inträffande laga fardag, erhålla torp med kåltäppa eller planteringsland mot afdrag å lönen till det belopp, som i kontraktet för sådant fall är bestämdt.

Till följd af detta stadgande har redan nu ett ej obetydligt antal soldatkontrakt med allenast kontant lega och lön under ofvannämnda förbehåll afslutats vid rote- och rusthåll inom riket, och torde detta antal komma att årligen ökas.

Med dessa nya förhållanden rörande soldatkontrakten har såsom en helt naturlig följd framträdt frågan, om och i hvad mån de gamla soldattorpen kunna af rotehållarne disponeras, exempelvis genom försäljning i sin helhet eller genom afsöndringar från desamma. I saknad af uttryckliga bestämmelser rörande dispositionsrätten till soldattorpen hafva såväl Konungens befallningshafvande som domare i flere fall icke ansett sig befogade att godkänna afsöndringar eller försäljningar af soldattorp, hvadan gjorda ansökningar om fastställelse å afsöndring af soldattorp och om lagfart derå blifvit afslagna.

Då efter utfärdandet af den ofvan anförda nådiga kungörelsen den 2 december 1892 hinder ej synes möta för rust- och rothållarne att fritt förfoga öfver vederbörliga soldattorp vare sig genom försäljning eller genom deras tillgodogörande på annat sätt, men då hos vissa myndigheter tvekan uti förevarande afseende yppat sig, får jag, för att undanrödja de olägenheter, som häraf uppstå för rust- och rotehållare och för åstadkommande af ett uttryckligt stadgande i ämnet hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att rust- och rothållarne ega att, med oförkränt eganderätt, fritt förfoga öfver de soldattorp, som på grund af kongl. kungörelsen den 2 december 1892 icke äro till soldater upplåtna.

Stockholm den 27 januari 1898.

Oskar Erickson.

N:o 112.

Af herr **J. E. Olsson** i Skiftinge, *om skrifvelse till Kongl Maj:t i fråga om rust- och rotehålllets sättande på vakans m. m.*

Då vid 1892 års urtima riksdag beslöts värnpligtens utsträckande, grundskatternas afskrifvande och roteringsbesvärets ersättande af statsmedel, var dermed meningen att rotehållaren skulle efter öfvergångstidens utgång få full ersättning för rotehålllets effektiva utgörande.

Att de värden, som äro åsatta detta onus, äro mycket för låga, och den lindring, som hittills utbetalts, icke motsvarat kostnaderna har vid riksdagen förut anmärkts.